

The Direct Path To Healing

Original English language edition published by Waterside Productions, Inc. Copyright (c) 2022 by Dr. Eric Pearl & Jillian Fleer. Romanian-language edition Copyright (c) 2023 by Editura For You. All rights reserved. Copyright licensed by Waterside Productions, Inc.

Copyright © 2023 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Gabriel Dragnea

Tehnoredactare: Anca Șerbu

Design copertă: High Contrast

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**PEARL, ERIC**

Calea directă spre vindecare: Sfânta Treime a Energiei, Luminii și Informației / dr. Eric Pearl, Jillian Fleer; trad. din lb. engleză de Liliana Burghină. - București: For You, 2023

ISBN 978-606-639-551-9

I. Fleer, Jillian

II. Burghină, Liliana (trad.)

615

DR. ERIC PEARL și JILLIAN FLEER

Calea directă spre vindecare

Sfânta Treime a Energiei, Luminii și Informației

Traducere din limba engleză
de Liliana Burghină

Editura

For You

Citește această carte de cel puțin 3 ori

Nu ai citit cu adevărat *Calea directă către vindecare* până nu o citești de 3 ori. După cum ai descoperit deja, cartea este scrisă pe un număr infinit de niveluri și există mai mult de dezvăluit la fiecare lectură. Mai multă înțelepciune, Energie, Lumină și Informație te așteaptă. Așadar, citește-o din nou. Apoi citește-o încă o dată. Scrie în ea. Subliniază în ea. Recitește-o. Există mai mult. Mult mai mult.

Distribuie această carte!

Dacă ai citit deja și ai recomandat cartea *Reconectarea*, vei simți dorința irezistibilă de a împrumuta și *Calea directă către vindecare*. Pentru toți cei interesați de conștiință, iluminare și evoluție, pentru toți cei care au familie sau prieteni, pentru toți cei care pur și simplu iubesc, *Calea directă către vindecare* este unul dintre cele mai mari și apreciate cadouri. Un dar al prezenței, un dar al primirii, un dar al infinitului. Deci, indiferent dacă alegi să împrumuți exemplarul tău din *Calea directă către vindecare* sau să-i oferi cuiva propria copie, ceea ce faci este Reconectarea firelor. Ceea ce faci este Reconectarea sforilor. Ceea ce faci este aducerea Luminii și Informației pe toată suprafața Pământului.

Cuprins

Prefață	7
Introducere	9
Înainte să citești mai departe...	13
Capitolul 1 / Darul vindecătorului	15
Capitolul 2 / Darul Energiei, Luminii și Informației	36
Capitolul 3 / Darul de a primi	70
Capitolul 4 / Darul nepăsării conștiente	103
Capitolul 5 / Darul catalizatorului coerent	135
Capitolul 6 / Darul distanței	154
Capitolul 7 / Eu sunt vindecătorul	169
Sugestii de încheiere	204

Iar experiența este, într-un fel, de *primire și revenire* a noastră la El,

la o nouă limbă intrând într-o înțelegere tăcută, dizolvând orice expresie senzorială.

Pace.

Experiența ta cu El este vindecarea.

Fără spațiu-timp.

Vindecarea este recunoașterea faptului că suntem integralitate.

Întotdeauna întregi.

O singură entitate.

Reconectați,

fără a mai depinde de iluzia eului separat,

ci mai degrabă fiind scopul nostru,

integralitatea ca unitate,

definiți de nimic mai puțin decât această recepție.

Aceasta este Experiența de Vindecare Reconectivă.

Înainte să citești mai departe...

Înainte de a citi mai departe, notează-ți tot ceea ce simți, crezi, știi sau crezi că știi despre vindecare. Gândurile, opiniile, ideile, conceptele, reținerile bazate pe frică și impulsurile interesante pe care le ai. Revino la ceea ce ai scris ori de câte ori dorești pe parcursul lecturării acestei cărți și, mai târziu, când o vei citi din nou.

Trăiește din plin: scrie cu cerneală! Simte-te liber să adaugi orice la ceea ce ai scris, însă nu șterge nimic. La un moment dat, dacă ceva din notițele tale nu mai este valabil și vrei să tai ceva, taie cu o singură linie, astfel încât să ai opțiunea de a o revedea și de a observa unde te plasai cândva. O să vezi că vei reveni de mai multe ori la notițele tale, atât în timp ce citești această carte, cât și după aceea, pentru a-ți urmări evoluția. Vei descoperi că este un minunat ghid de călătorie pentru evoluția ta! Vei descoperi și că ești parte integrantă a unui proces care se derulează aici pentru un scop superior.

1

Darul vindecătorului

„Suntem parte integrantă a lumii pe care o percepem.
Nu suntem observatori externi. Suntem situați în lume.

Viziunea noastră asupra ei se situează în ea.

Suntem compuși din aceiași atomi și din aceleași
semnale luminoase care sunt schimbate între pini
din munți și stelele din galaxii.“

Carlo Rovelli

Și apoi a venit Jered...

Cadourile de aniversări, de Sărbători și de nun-
tă sunt, în general, surprize. De aceea le împachetăm
înainte de a le oferi destinatarului. Să recunoaștem,
nivelul de emoție este adesea la cote maxime în mo-
mentul deschiderii pachetului, fie că îl desfacem cu
grijă pentru a salva hârtia (pe care, fie vorba între noi,
oricum nu o vom mai folosi niciodată), fie că rupem cu
frenezie panglica și sfâșiem hârtia de împachetat ca și
cum cadourile pe care nu le-am deschis încă ar dispă-
rea dacă nu-l deschidem pe acesta destul de repede!

Și vindecările sunt surprize. Hârtia de împachetat poate să nu fie de la un mare magazin, conținutul poate să nu fie ceva preselecat de pe un registru de cadouri, dar dezvăluirea cadoului vine în ritmul său. Nu poți face nimic pentru a-l accelera și nici nu ai vreun indiciu despre ce se află în interior. Adeseori, te minunezi că un anumit cadou a putut încăpea în ambalajul care îl ascunde!

Așa a fost și în cazul lui Jered. Avea doar 4 ani când mama lui l-a adus la mine. Cu proteze la genunchi care nu-l mai puteau ține în picioare și cu ochii care priveau în două direcții în același timp și nu reușeau să se concentreze asupra niciunui lucru. Cuvintele nu-i mai ieșeau din gură, iar în golul lăsat de cuvinte rămăsese numai șuvoiul fără sfârșit al salivei lui. Lumina lui Jered se redusese la o expresie neutră care abia arăta o licărire a frumoasei ființe care locuia înăuntru.

Își pierduse învelișul de mielină din creier prin care călătoresc impulsurile nervoase și, ca urmare, suferea cam 50 de crize convulsive pe zi. Medicamentele redusese numărul lor la aproximativ 16 pe zi.

În timp ce el stătea pe masă, nemișcat și aproape fără expresie, mama lui mi-a explicat că în ultimul an a asistat neputincioasă la deteriorarea rapidă a fiului ei. Când a venit prima oară la mine, deja nu-l mai avea pe copilul pe care îl știa odată, ci doar ceea ce am putea descrie ca fiind o „amibă“.

În timpul primei ședințe cu Jered, ori de câte ori mâna mea se apropia de partea stângă a capului său, îi simțea prezența și se întindea după ea. „Uite! Știe unde este mâna ta. Întinde mâna. Nu face asta niciodată“, a remarcat mama lui, cu uimire amestecată cu

speranță. A inspirat adânc și a adăugat: „Acolo lipsește mielina.“ Jered a devenit atât de activ, încât, până la sfârșitul acelei ședințe, mama a trebuit să stea lângă el pe masă, ținându-l ușor de mâini, cântând liniștită cântece pentru copii, așa cum numai o mamă poate face. Favoritul lor era *Twinkle, Twinkle, Little Star*. În ziua când Jered a avut parte de prima lui ședință cu mine, crizele i s-au oprit. Complet.

La cea de-a doua ședință, Jered a apucat clanța și a început s-o manevreze. Vederea i s-a îmbunătățit, iar acum era capabil să se concentreze asupra obiectelor. În timp ce ieșea din cabinet, el a arătat spre un aranjament floral din recepția noastră. „Flori“, a rostit el, zâmbind. Toți cei prezenți aveau ochii în lacrimi.

În acea seară, Jered a recitat literele alfabetului împreună cu un prezentator de la o emisiune de televiziune. Și, înainte de a adormi, acest heruvim care înainte rămăsese fără cuvinte și-a ridicat privirea spre mama sa și a spus: „Mami, cântă-mi.“ Cinci săptămâni mai târziu, Jered s-a întors la școală. Pe terenul de joacă. Prindea mingi.

Extras dintr-o relatare scrisă de Eric
pentru cartea *Hot Chocolate for the Mystical Soul*,
compilată de Arielle Ford

Darul de a fi invitat în *Experiența Vindecării Reconnective* în calitate de catalizator vorbește de la sine despre descoperirea infinitului și iubirea eternă care suntem. Și, din când în când, avem ocazia, în mijlocul zilei, să cântăm *Twinkle, Twinkle, Little Star*.

În cultura de astăzi pare să existe un stigmat în ceea ce privește vindecarea, în special legat de oamenii pe care îi numim „vindecători“ și de *puterea pe care le-o acordăm* – conștient sau mai puțin conștient. Puterea pe care le-o cedăm este *propria noastră putere intrinsecă*. Deseori, când auzim că cineva este vindecător, presupunem automat că e cumva înzestrat cu caracteristici aparte, extraordinare sau că este cumva uns special de către Dumnezeu cu puteri supranaturale.

Când te gândești în acest fel la vindecători, se creează automat premisele pentru iluzia că el ar fi ceva sau cineva important, ceea ce ne diminuează propria importanță, prin comparație. Ca urmare, ne creăm iluzia unui abis între noi și Dumnezeu sau, dacă ești mai agnostic în această privință, ceea ce filosofii și teologii, de la Aristotel la Sfântul Toma de Aquino și Immanuel Kant, au descris drept „Prima cauză“.

Istoria omenirii este evoluția ideilor noastre, iar ideile se află la intersecția dintre conștiința noastră și lumea exterioară. Una dintre primele idei ale strămoșilor noștri antici era aceea că suntem mai mult decât un simplu corp și că, după moarte, devenim spirit, cu puterea de a locui în orice lucru, de la obiecte la locuri și vietăți. Această credință se numește „animism“, atribuirea unei esențe spirituale sau unui suflet tuturor obiectelor și ființelor, umane sau nu. Termenul „animism“ provine din latină, rădăcina „anima“ însemnând literalmente „suflare“, „spirit“, „viață“. Unii cercetători consideră că animismul este probabil cea mai veche versiune de religie a omenirii.

În 1989, în Israel a fost scos la lumină un sit numit Ohalo II, pe malul sud-vestic al Mării Galileii, Lacul

Kinneret, lângă orașul Tiberiada. El a furnizat dovezi că, în urmă cu aproximativ 23 000 de ani, oamenii au schimbat sulitele cu plugurile și, în consecință, s-au transformat din vânători-culegători în agricultori. Rezultatele acestei tranziții sunt printre cele mai importante evoluții din istoria omenirii. Pe măsură ce a început să se dezvolte această societate bazată pe agricultură, incluzând domesticirea animalelor, omenirea s-a îndepărtat de ideea că suntem cu toții conectați. În loc să fie o parte constitutivă a pământului, omenirea pretindea acum că îl stăpânește. Și, pe măsură ce modul de viață nomad a făcut loc societăților, au început să apară religiile organizate.

Create inițial ca modalitate de a ne înțelege locul în lume și în Univers, aceste religii au creat ierarhii pentru a-și menține puterea. Și astfel, după multe milenii, ideea de animism, care însemna că nu există o distincție între lumea spirituală și cea fizică, a făcut loc ideii că Dumnezeu este ceva separat sau în afara noastră. Acum, când societatea se restructura și apăreau ierarhiile, cum mai putea un om de rând să aibă acces la Dumnezeu? Ei bine, dacă dorea un acces mai bun la Dumnezeu, trebuia să meargă la preot, șaman sau sfânt.

Pe măsură ce ideile omului evoluează, se reorganizează și se modernizează în concordanță cu descoperirile științifice, la fel se întâmplă și cu multe falsuri. Apariția fizicii cuantice și numeroasele descoperiri științifice care demonstrează că suntem cu toții conectați printr-un câmp de informații fac ca ideea despre acel Dumnezeu separat de noi să devină destul de demodată. În schimb, este validat faptul că Dumnezeu este *în* noi și noi *suntem* Dumnezeu.

Apropo, pentru că Dumnezeu e un termen atât de divizant pentru unii, simte-te liber să înlocuiești cuvântul

„Dumnezeu“ cu Sursa, Energia, Câmpul Unificat, baclava, lălea, umbrelă, *lutefisk* sau orice vrei să alegi. În mod normal, este un cuvânt care desemnează *Ceea ce este*, motiv pentru care e greu de înțeles de ce atât de mulți oameni *încă* pornesc războaie în numele acestui cuvânt...

Nu contează dacă ești religios sau nu, nici dacă crezi în Dumnezeu sau ești ateu. Important e că, așa cum omenirea redescoperă ideea că nu suntem separați de Dumnezeu, tot așa evoluăm și dincolo de ideea că numai cineva anume poate fi desemnat vindecător, atribuindu-i-se un statut special, rar sau unic. Noua cale înseamnă că a fi vindecător și vindecarea în sine nu sunt separate de noi. Noi suntem atât vindecătorul, cât și vindecarea. Și, fiind astfel, nu numai că îi vindecăm pe ceilalți, ci ne vindecăm și pe noi înșine și, în acest proces, vindecăm lumea. Fiind astfel, aducem lumină pentru noi înșine, pentru ceilalți și pentru lume. Acest lucru face ca toată lumea să fie specială și *nimeni să nu fie special!* Supranaturalul poate fi astfel recunoscut ca fiind ceea ce a fost întotdeauna cu adevărat: *supra-natural*. Iar extraordinarul poate fi acum recunoscut ca ceea ce a fost întotdeauna: *extra-ordinar*. Și toți putem, în sfârșit, *să ne recăpătăm demnitatea*.

Toată lumea este specială și nimeni nu este special

Vindecarea Reconectivă nu este o religie și nici nu aparține vreunei religii. Ea respectă toate religiile și recunoaște că în multe căi spirituale ale lumii se găsesc mari adevăruri. De exemplu, în Noul Testament (*Ioan* 14, 12)

Iisus spune: „Va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face.“ Sau: „Lucrările pe care le fac Eu le veți face și voi; și veți face și altele mai mari decât acestea.“ Și: „Veți face aceleași lucruri pe care le fac și eu. Veți face lucruri și mai mari.“ Indiferent de traducere, ai înțeles ideea.

Pentru mulți, aceasta este o afirmație greu de acceptat. Dacă gândul de a face ceea ce a făcut Iisus nu te intimidează deja, mulți vor încerca să te descurajeze complet în această privință. Și o vor face chiar în numele persoanei care a rostit aceste cuvinte, *Iisus!* Însă majoritatea nu-și dau seama că suntem mult mai puternici decât ne imaginăm.

Marianne Williamson, una dintre cele mai mari învățătoare spirituale de astăzi, prezintă astfel această idee: „Cea mai profundă teamă a noastră nu este că suntem inadecvați, ci că suntem puternici peste măsură. Lumina noastră, nu întunericul nostru, este ceea ce ne sperie cel mai mult.“

Lucrul de care se tem mulți oameni, chiar până la punctul în care nici măcar nu-și permit să exploreze semnificația acestor învățături, este că asemenea idei sunt puternice dincolo de orice măsură, așa cum ne spun Marianne și alții. Foarte adesea, aceiași oameni sunt cei care, văzându-te trăind la înălțimea potențialului *tău*, se simt inadecvați pentru că nu se văd pe ei înșiși trăind la înălțimea propriului lor potențial și se tem că nu o vor face niciodată. Acesta este prețul trăirii în comparație și judecată. În loc să fie dispuși să riște și să încerce să-și atingă propriul succes, ei recurg adesea la discreditarea sau denigrarea celor care reușesc. Acest comportament bazat pe frică, pasiv-agresiv, uneori activ-agresiv, de lașitate și intimidare